

PRAVLTIČNE OČI

LITERARNO USTVARJANJE
UČENCEV OŠ KAPELA
2019/2020

ŠT. 3

NASLOVNA SLIKA:

Zoel Lampe, 6.a

VSEBINA:

literarni in likovni prispevki učencev OŠ Kapela

MENTORICE:

učiteljice od 1.-5.razreda, Alenka Kozar, mag. Bernarda Roudi

MENTORICA LIKOVNIH IZDELKOV:

Ida Petek

JEZIKOVNI PREGLED:

Alenka Kozar

RACUNALNIŠKO OBLIKOVANJE:

Sabina Brumen, Nenad Dolgov

Spoštovani!

Šolsko leto 2019/2020 - viharo, spremenljivo, presenetljivo v mnogih pogledih.

Bili smo postavljeni pred zahtevne izzive, ki smo jih zmogli. Skupaj smo se veliko učili in naučili.

Nove situacije pa so pri učencih prebudile tudi iznajdljivost, ustvarjalnost in samoiniciativnost.

Nastala je tretja številka glasila Pravljične oči, ki ponuja raznolik nabor razmišljanj in sporočil.

Ponuja možnost, da se skozi literarne in likovne izdelke povežemo z učenci in njihovim doživljanjem sveta.

Hvala ustvarjalcem, mentorjem in snovalcem glasila tudi v tem šolskem letu.

Vabim vas k prebiranju in vam želim, da vas čarobnost otroškega ustvarjanja popelje v prijetne poletne dni.

mag. Andreja Strmšek, ravnateljica

SANJE SO ...

OPICA ANA

V DŽUNGLI ŽIVEL OPIC JE TROP,
A ENA JE ČUDNA BILA ŽE KOT OTROK.
SE IMELA ZA LEPSO, PRELESTNO GOSPO,
SO JO OSTALI SLAVILI, KER DRUGE NI B'LO.

SE JE ČISTILA, GLADILA, TEHTALA BANANE,
VSE TO JE BILO NA URNIKU OPICE ANE,
VSE DNI JE PREŽDELA OB TOLMUNU ČEPEČ,
V ODSEV SVOJ STRMELA, OŠABNO ŽAREČ.

NEKEGA DNE JE CVETICE VZELA,
SPLETILA OGRVICE IN V NJIH SE ODELA.
V NJIH SE ŠOPIRILA JE KOT NA ZABAVI,
KO SLIŠI SE KRIK IN SE TIGER POJAVI.

VSE OPICE TEČEJO NA DREVESA - MED VEJE,
JE ANA NA VARNEM, SE OLAJŠANO SMEJE.
KO VEJA SE ZLOMI, A ANA NE PADE,
NE MORE UBEŽAT KROŠNJAM LIVADE.

NI DIHATI MOGLA ZARADI NAKITA Z LIJANE
IN TO JE BIL KONEC TE OPICE ANE.

KATARINA VODOPIVEC, 8. RAZRED

ABSOLUTNA NAGRADA NA LITERARNEM NATEČAJU MAČJE MESTO - SANJE SO VELIKA SKLEDA

LJUBEZENSKA

LEPA ROŽA GRE MIMO MENE,
PA SE V NJO ZALETIM.
TO ME PRAV ZARES ZADENE,
ZATO OD SREČE POLETIM.

STOPIM KORAK NAPREJ,
SPOGLEDUJEVA SE,
NIČ NE REČEVA,
SAMO MOLČIVA.

KAJ NAJ ZDAJ?
JI POVEM, DA JO LJUBIM?
A ONA LJUBI MENE?

NE VEM, NIČ NE VEM,
NIČ NE VIDIM,
NIČ NE SLIŠIM,
ČUTIM SAMO BITJE SVOJEGA SRCA.

ZALA KOREN, 7. RAZRED

KNJIŽNA NAGRADA NA LITERARNEM NATEČAJU MAČJE MESTO - SANJE SO VELIKA SKLEDA

OTROŠKE SANJE SO VELIKA SKLEDA ŽIVLJENJA

SKAČI, SMEJ SE.
ŽIVI ŽIVLJENJE.
SKOČI VISOKO DO NEBA.

OTROK SEM.
NIČ ME NE SKRBI, NIČ ME NE TEŽI.
ČUDOVITO JE.

IVONA MES, 9. RAZRED

KNJIŽNA NAGRADA NA LITERARNEM NATEČAJU MAČJE MESTO - SANJE SO VELIKA SKLEDA

BARVE MOJEGA SVETA

PLAKATI MIRU (NAGRAJENI IZDELKI)

VITA FILIPČIČ, 8. RAZRED

SOPHIE LAMPE, 8. RAZRED

KATARINA VODOPIVEC, 8. RAZRED

ZALA KOREN, 7. RAZRED

LANA DENŠA, 7. RAZRED

TEA KOVAČ RUŽIČ, 7. RAZRED

TANJA MARAJH, 7. RAZRED

ZARJA STRAMIČ, 7. RAZRED

ZOEL LAMPE, 6. RAZRED

POEZIJA

LANA BANANA

OBSTAJA ENA BANANA,
KI JI JE IME LANA.
LANA BANANA ALI
NANA BANANA.

KAKŠNE BARVE
PA JE TO DEKLE?
ZELENE ALI RUMENE?

TO PA SI KAR SAM POGLEJ
ALI PA DO DVA MI ŠTEJ,
DOKLER SI NE BOŠ ZMISLIL
KAJ PAMETNEGA PREJ!

LUKA ŠAFARIČ, 2. RAZRED

ZAJČEK

ZAJČEK JE NA TRAVNIKU,
ZAJČEK JE V GOZDU,
ZAJČEK JE V LUKNJICI.

ZAJČEK JE NA PRAGU-
ZAJČEK JE DOMA!

JAKA CIPOT, 2. RAZRED

SRČEK IN BALONČEK

SRČEK IN BALONČEK
NA POTOVANJE STA ŠLA,
TAM ŽIVALI SREČALA STA.

PIA MLAKAR, 2. RAZRED

SNEŽAK

SNEŽAKI SO BELI,
SNEŽAKI SO ČRNI,
SNEŽAKI SO KRALJI.
SNEŽAK SE GRE KOPAT,
POTEM PA JE JOJ -
SNEŽAKA NI VEČ!

TJAN MARINIČ, 2. RAZRED

TARA KITARA

TARA KITARA VEDNO IGRA,
LEPO IGRA - NA KONCERTIH IGRA.

TARA KITARA VEDNO VADI
IN JO UČITELJ RAD POHVALI.

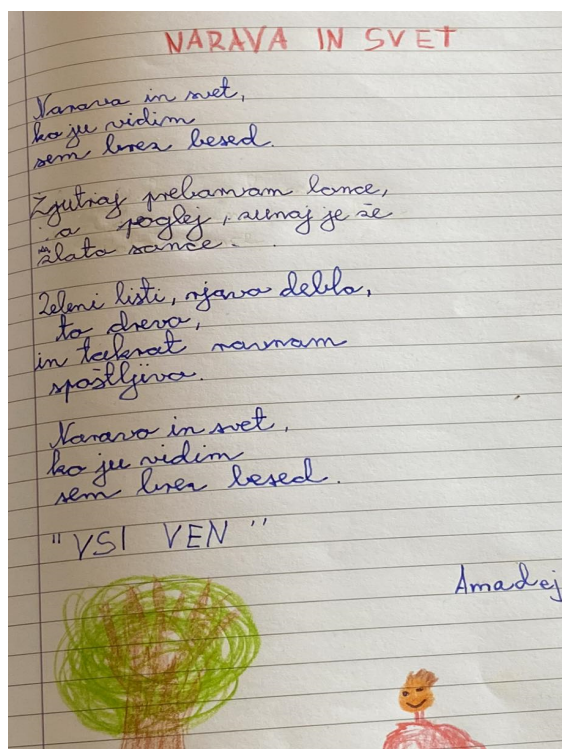
MARK VAUPOTIČ, 2. RAZRED

VALENTINOVO

METKA JE IMELA RADA,
RADA SVOJEGA SOŠOLCA PETRA.
DALA MU JE ROŽE,
ČOKOLADKE IN ŠE KAJ.

PRIŠEL JE VALENTIN
IN PRINESEL,
PRINESEL KLJUČ
OD KORENIN.

LANA ZALOŽNIK, 2. RAZRED

NEKOČ IN DANES

VČASIH MEST POZNALI NISO,
DANES VASI POZABLJENE SO.
VČASIH AVTOV NI BILO,
DANES TO NAJBOLJŠI PREVOZI SO.
VČASIH LJUDJE KRAVICE PASLI SO,
DANES RAJŠI ELEKTRIČNO ŽICO IMAMO.
VČASIH ZRAK ČIST JE BIL,
DANES SREČO IMAŠ, ČE SI ŽIV!

ANA PLAJNŠEK, 5. RAZRED

PASTIRCI IN KOZE

PASTIRCI V GORE ŽENEJO,
SVOJO MAJHNO ČETICO,
DA KOZE SE NAPASEJO,
PASTIRCI PRIDNO ČAKAJO.
ZVEČER PASTIRCI ŽVIŽGAJO,
DA KOZE V HLEV POSPRAVIJO,
PASTIR PA REČE LAHKO NOČ,
NA GORI VIDIMO SE SPET.

FILIP STANEK, 5. RAZRED

KORAK ZA KORAKOM

KORAK ZA KORAKOM OPAZUJEŠ,
Z NIČEMER SE NE OBREMENTUJEŠ,
KOT POČASEN POSNETEK SE TI ZDI.
SAJ NIKAMOR SE TI NE MVDI.
KOT, DA USTAVIL SE JE ČAS,
ZAŽAREL JE TVOJ OBRAZ,
ZASTIALE SO OČI,
KOT V PRAVLJICI SE ZDI.

POGLEJ DREVESA,
POGLEJ NEBO,
POGLEJ CVETLICE, KI CVETO,
POGLEJ TO SONCE,
KI ZATE SIJE,
S TOPLO ODEJO TE POKRIJE.

PRISLUHNI POTOKU,
KI ŽUBORI,
PTIČKU, KI ŽVRGOLI,
ALI PA ZVOKU TIŠINE,
NAJ MAGIJA NE MINE.

OBČUTI LEPOTO,
KI TE OBDAJA,
KAKO NEŽNO TE RAZVAJA,
ŽALOST V HIPU ZDAJ ZBLEDI,
IZBRIŠE SE VSAKA KAPLJICA SKRBI.

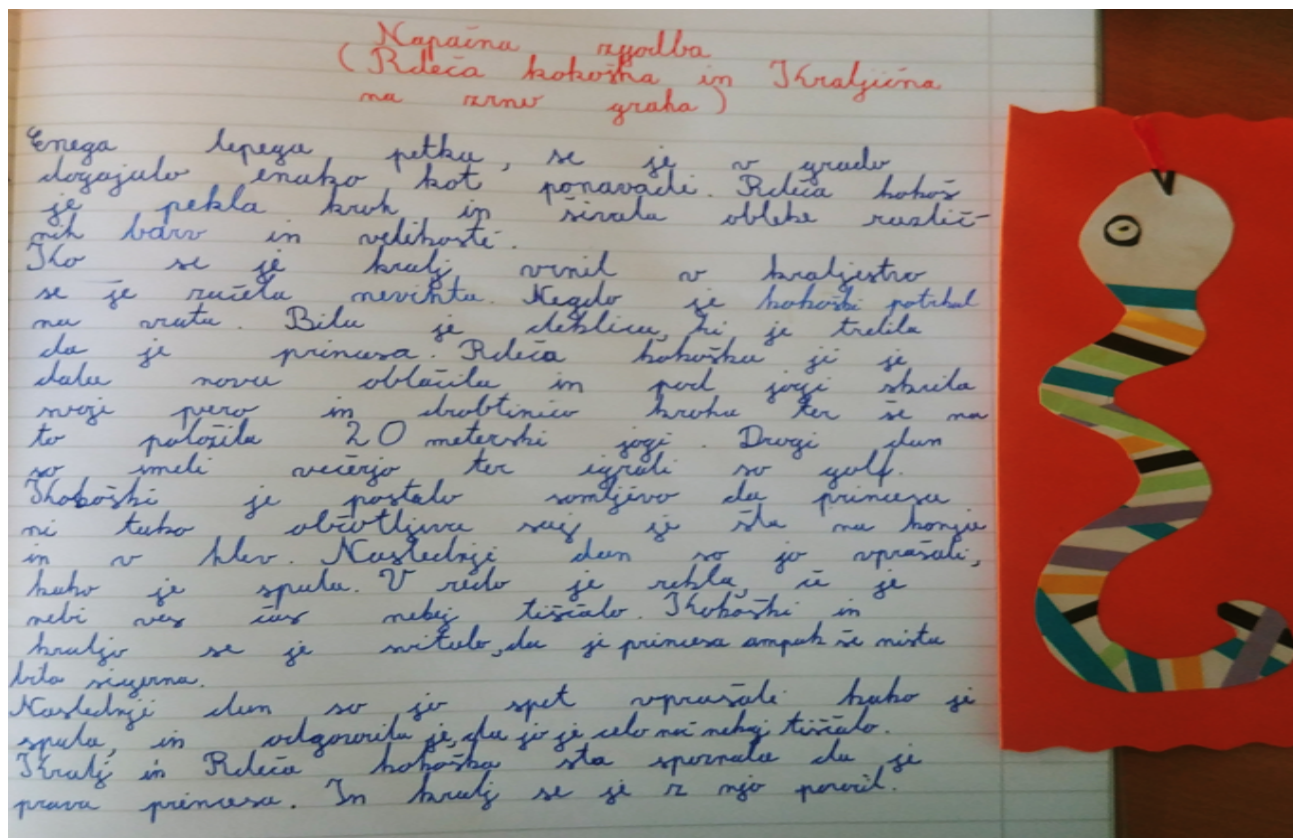
NACE ŠOŠTARIČ, 7. RAZRED

DOMIŠLJIJSKI SVET

OSTRŽEK PRI KEKCU

Nekoč se je Ostržek sprehajal po gozdu in zagledal kako Bedanec vleče Kekca. Sledil jima je do koč. Kekec in Bedanec sta večerjala. Kekec je zaspal, Bedanec pa ga je imel ves čas na očeh. Nato je še Bedanec zaspal. Ostržek je počasi odprl vrata in prebudil Kekca. Že sta skoraj odšla iz koč, ko se je prebudil še Bedanec in zagrabil puško. Ostržka je ustrelil v ramo. A Ostržku se je metek odbil, ker je iz lesa in sta lahko s Kekcem zbežala v stran. Bedanec pa je tekel s puško za njima. Naenkrat se je Bedanec spotaknil ob vejo na tleh in Kekec mu je vzel puško. Nabil jo je ter nameril v Bedanca. Kekec mu je rekel: »Če se ne izseliš iz naše vasi, te ustrelim.« Bedanec je šel takoj spakirati svoje stvari, nato pa mu je Kekec dal puško in Bedanec je odšel. Ostržek, Kekec in vaščani pa so zavpili: "ZNEBILI SMO SE BEDANCA!" Kekec in Ostržek sta si v planini zgradila hiško iz lesa in tam živela v miru do konca svojih dni.

ANETA ROŽMAN BRUMEN, 5. RAZRED

TIARA KLEMENČIČ, 5. RAZRED

Janko in Metka

Nekoč sta živel bratec in sestra. Starša nista imela denarja. Bili so revni. Mamica je bila prijazna in je za njih trdo delala, oče in otroka so po celi dnevi lenarili. Mamica je po hudi bolezni umrla in živel so sami. Nekoga dne sta Janko in Metka pobegnili v žirni gozd. Po potkah sta metala beli kamenčki in se igrala. Prišla sta do hišice, ki je bila ograjena in samih dobrot. Utrata in otroka sta bila in bele čokolade, okna iz sladkorja in stena iz sadnih tort. Kelo sta bila lačna, zato sta pojedla velik del vrt. V hiši pa je živel prijazna babica, ki je karšila in razledala lačna otroka. Sprejela ju je v hišico, a ker sta bila mesarna, mehovalna in je nista ubogala, ju je zaprla v hišico. Tam ju je babica učila kupa vodenja, morala sta ji pomagati kuhati in ji nositi drva. Nagradila ju je z dobrotami. Ko sta postala dobra in prijazna, ju je babica spustila domov. Kaločila jima je vozček poln hrane in blata. Potem sta lahko odšla. Hišico sta iskala vs dolgo, pomagali so jima beli kamenčki. Ko ju je pred vrati razledal oče, je bil mekonino vesel. Ta čas ko je živel sam se je tudi poboljšal. Otrokomu je obljubil, da bo lepo skobel za njiju. Čed je z otrokoma živel mēno vrsto let.

NAPAČNA ZGODBA

Kekec se je ob zori odpravil na planino past ovce. Na poti je ves čas razmišljal o Mojci, ki je izginila v gorah. Naenkrat je na gozdni jasi zagledal belega konja in nenavadno deklico z oranžnimi kitkami. Mislil je, da sanja. Pomel si je oči ter ponovno pogledal proti jasi. Jasno je videl deklico, ki se je igrala s konjem in opico. Ko pa se je hotel deklici približati, pa je nenadoma izginila. Cel zbehan je nadaljeval pot. Nenadoma je zagledal hišo, v kateri še ni bil. Pri oknu je pokukal v hišo. V kotu sobe je opazil Mojco. Na silo je odprl vrata ter hitro odpeljal Mojco iz hiše. Skupaj sta odšla domov.

Pehta je vedela, da je Kekec osvobodil Mojco, zato ga je drug dan šla iskat. Našla ga je ter ga odpeljala v svojo kočo, kjer je na njega pazil strašen volk. Kekec je vedno, ko je šel spat, koval načrt, kako bi pobegnil.

Pika Nogavička ter njena prijatelja Tomaž in Anica so med igro odtavali globoko v gozd. Šli so se skrivalnice. Pika Nogavička se je še posebej dobro skrila. S svojo opico Fickom je Pika Nogavička splezala na mogočno drevo ter čakala, da jo Tomaž najde. Pri skali je zagledala drobnega dečka, na katerega je pazil mogočni volk. Pika se ni obotavljala. Urno je skočila z drevesa ter se pognala do dečka. Volk je začel renčati. Pika je samo pogledala volka, ta pa je takoj dal rep med noge. Vzela ga je v roke ter ga pocrkljala. Kekec ni mogel verjeti svojim očem. Prav tedaj pa se je na pragu prikazala Pehta. Zakadila se je v Piko Nogavičko. Ta jo je zgrabila ter jo posadila na dimnik hiše. Tam si je Pehta opekla zadnjo plat.

Kekec se je zahvalil Piki Nogavički, da ga je rešila. Hitro je stekel v hišo po zdravilo za Mojčine oči. V zahvalo je Kekec povabil Piko domov. Pika mu je omenila, da je v gorah s svojimi prijatelji. Želel je, da tudi oni pridejo k njemu domov. Pri Kekcu so Piko in njene prijatelje pogostili z najboljšo hrano. Ker se je bližal večer, so se prijatelji morali posloviti. Obljubili so si, da se še kdaj vidijo.

MODRA KAPICA

Živela je deklica po imenu Modra kapica. Živela je z družino, bratom, teto in sestro. Rada je nosila modro kapo. Vsi skupaj so se radi igrali v pesku vodi in blatu... Pri teti je živela zelo skromno. Ni poznala mame, očeta in babice. Njena želja je bila spoznati starše in stare starše. Teta jo je vpisala v šolo.

V šoli ni imela prijateljev, ker je bila iz revne družine. Za njeni 10. rojstni dan je teta vprašala, če bi imela hišnega ljubljénčka. Dobila je hrčka. Tega hrčka je nosila v šolo, zvečer pa je tudi spal pri njej. Prijatelje je dobila nazaj. Minevali so tedni. Ko so večerjali, so se pogovarjali, da bi bilo lepo, če bi Modra kapica obiskala babico. Z veseljem je sprejela novico. Prišle so počitnice, ko je teta rekla, da lahko gre k babici. Modra kapica je pripravila košarico. Teta ji je naložila pecivo, žganje, jagode, hruške ... Komaj je čakala, da se je zdanilo. Modra kapica se je oblekla in poslovila. Hodila je po hribih in dolinah med gozdovi. Srečala je mnogo živali, ki so jo spraševale, kam gre. Srečala je tudi tigra, ki jo je vprašal, kam gre. Odgovorila mu je, da gre k babici in mu razkrila tudi bližnjico do babice. Tiger je prišel do babičine hiše in se skril v njej.

Prišla je Modra kapica in potrkala. Poklicala je tudi babico. Vrata si je odprla sama. Zagledala je babico, kako leži v postelji. Tiger je požrl Modro kapico z babico vred in obležal na postelji. Mimo je prišel lovec. Videl je, da je nekaj narobe v hiši. Vzel je sekiro in razsekal tigra. Tako je rešil babico in Modro kapico. Babica ji je rekla, da sta mama in oče umrla v prometni nesreči. Vsi so bili zadovoljni, da se je vse lepo končalo.

TIMOTEJ PUČKO, 5. RAZRED

NAPAČNA ZGODBA

Bilo je zgodaj zjutraj. Matilda se je zbudila in oblekla ter šla k zajtrku. Ker je bilo zgodaj zjutraj, sta oče in mama spala. Zato je ona pripravila zajtrk. Starša sta se pozneje zbudila, da bi pripravila zajtrk, a je bilo že vse pripravljeno. Zagledala sta Matildo kako pridno bere. Skupaj so nato zajtrkovali. Manjkal je samo še en član družine. To je bil Matildin brat Gašper. Matilda se je odpravila v šolo, ampak takrat se je Gašper komaj zbudil. Starša sta ga morala peljati v šolo, ker je zamudil avtobus. Tja je prišel zadnjo minuto. Gašper spet ni naredil domače naloge. Ampak njegova sestra jo vedno naredi. Po končanem pouku sta prišla Gašper in Matilda domov. Gašper je šel brat stripe, Matilda pa je šla delat domačo nalogo in se učiti. Ko je vse to naredila, je šla brat knjigo. Po prebranem stripu se je šel Gašper igrati s svojim hrčkom. Nato sta se šla skupaj igrati. Gašper se je odločil, da ji bo zagodel. Nanjo je hotel politi vodo, a Matilda je s svojimi močmi vodo preusmerila na njega. Pri večerji jo je hotel politi z vodo, a Matilda je vodo preusmerila nazaj na krožnik. Zvečer, ko so že vsi spali, je Gašper razmišljal, kaj bi ušpičil. Zjutraj je zelo zgodaj vstal. Pred Matildinimi vrati je nastavil frnikole. Ko je prišla iz sobe, ni stopila na njih, niti videla jih ni. Šla je po drugi poti, po kateri Gašper ni vedel, da bo šla. Gašper se je predal. Poraženo je vzel torbo in peš odšel v šolo.

NEŽA LUŠANC, 5. RAZRED

SNEGULJICA IN TRIJE PRAŠČKI

Nekaj pred darovnimi časi je mačeha pregnala Sneguljico iz kraljevine. Naravnala je da jo morajo uliti, raj hroa biti ona najlepša v državi. A kralj je ni hotel uliti ampak jo je izpuštil v gozd.

Sneguljica je karala po gozdu dokler ni prišla do treh hribov. Tehtala je kar ^{stanovalce} pivočrnis raj je bila se poteno razpela. Ko se je po približno dveh urah spanja zbudila, je razbrala glavo in praviča. Praviček jo je pozdravil. Sneguljica pa se mu je zela zahrvaliti in gostoljubnost, zato je da navtati gole in skubala jubo. Praviček jo je v velikim pojedel. Takoj je postal radob. In kar hrijtega predala je potegnil najprej nož. Tedaj je proti Sneguljici in jo zdel radosti. Tedaj pa je Sneguljica na nos piletel kosiček kame. Tehnila je tako močno da je kosiček razneslo. In nož je obrnilo proti pravičku in rajičel se mu je v hilet. Kavel je močno karavate. Sneguljica je izvelala nož. Ampak pravičku ~~se~~ ni bilo ^{več} strahovi. Umrl je.

Sneguljica je zalostna odšla in videla lemo hite. Ustajila je. Bila je vta karava. Praviček jo je spustil notes, imda je se nekaj golice ki jih je navtala a jih je razbrala kar. Praviček je se ponudil svoje oblike in raj. Ona pa mu je v razmeno skubala jubo in golice. Zgodilo se je isto kot prej. Udal je puko. Tedaj je ustreliti Sneguljico. Sneguljica je hvala zaburiti ogenj. Imda je se pripravano vragolico. Ker je se dostoj pogleda jo je odvleča in hiva je raj kagonda. Sneguljica je se upela pobeigniti, praviček pa ni pivel in rajja. Sneguljica je potala raj se je posutila grozno raj je ulila se dva pravička.

Ustajila je v radno hivo, ta je bila iz rajek. Spiel jo je vdo paraten praviček. Ko mu je ponudila golice jih je ~~se~~ strahom odhlonil. Tedaj je da so te golice grozno sinpene za clovka. E jih clovek ravrije podirja in doli grozno idjo po ulijanju ljudi v hitizni njeja. Ko je Sneguljici zabiral raj se je teh golice je bilo se preporno. Sneguljica je držala v ocki tako močno navtisen nož, in njim je hvala proti pravičku. Toda

praviček ni mogel nikamor umakniti. Kato ga je zabodla
naravnost v glavo. Ki je spicnila po steni. In umak
je iz zadnje kiti praviček.
* Kdo ne? Mogoče Iriguljica je kdaj tava po gozdu in
dizi v robah prav kiti levor mož iz katerem je zabodla zadnjega
pravička.
* Iriguljica je ostala sama v hiši.

MAŠA ROŽANC, 5. RAZRED

DOGODIVŠČINE TREH PRIJATELJEV

Nekega dne je živela prikupna mala deklica po imenu Zlatolaska. Imela je dolge, zlate lase in prelep nasmešek. Najboljša prijatelja Zlatolaske sta bila Kekec in Spiderman.

V ponedeljek se je družčina odpeljala k babici v njihovem batmobilu. Babici so prinesli začarano rdeče jabolko, da bo zbolela. Ker se je družčina babici zlagala, jim je zrasel velik nos. Babica je imela tudi svojega stražarja volka, ki je družčino pojedel. Na srečo je mimo prišel Hulk, ki je volka prerezal na pol in ven spravil Zlatolasko, Spidermana in Kekca. Potem ga je nazaj zašil in ga vrgel v vodnjak brez dna. Družčina je Hulku za nagrado dala svoj batmobil. Skupaj so odšli na pico v picerijo Aironpizza, kjer je delal Hulkov najboljši prijatelj Aironman. Tisti dan se je v picerijo pritihotopil njihov skupni največji sovražnik Bambi, ki je hotel ukrasti skrivno sestavino za Aironovo najbolj slastno pico. Na srečo je bila družčina pripravljena na to in so Bambija zlahka dobili v svojo past. Past je bila takšna, da je na mizi pred Bambijevim nosom stala skrivna sestavina. Ko se ga je Bambi dotaknil, se je na njega izlilo veliko sekundnega lepila. Prijatelji so Bambija odpeljali v super zapor.

Od takrat naprej vsak dan dobijo novega zločinca in vsi v mestu jih obožujejo.

AMADEJ FILIPČIČ, 5. RAZRED

Rdeča kapica (Narobe pravljica)

V vasi je živel deklica s svojo mamo. Na glavi je nosila rdečo kapo zato so jo klicali Rdeča kapica. Mama je bila stroga in hudobna do deklice. Rdeča kapica je bila velikokrat tepena in lažna. Mama je deklici nalozila polno košaro in jo poslala, da jo odnese k babici. Deklica je s težavo nese košaro. V gozdu je srečala prijaznega volka, ki ji je pomagal nesti košaro k babici. So poti sta iz volkom nabirala borovnice in si prepevala pesmice. Ko sta prišla do babičine hiše sta pred vrati zagledala lovca s puško. Lovca je ustrelil volka in ga za večerjo pojedel. Rdečo kapico je ugrabil in jo zapel v babičino klet. Deklica je morala kuhati in pospravljati za hudobnim lovcom, ki se je preselil v babičino hišo. Babica je bila zelo bolna tako, da ni mogla pomagati Rdeči kapici.

PEHTA IN PIKA NOGAVIČKA

Pika in Kekec sta bila zelo dobra prijatelja. Bila sta sosedata v dolini. Pika mu je velikokrat pomagala pasti ovce in skupaj sta zelo rada pela in kdaj kaj ušpičila. V gorah je živel Pehta, ki je bila sama. Pehta se je spoznala na zdravilne rastline, ki jih je tudi nabirala in iz njih delala zdravila. Vendar bolnim ljudem ni želela pomagati. Pehta si je želela deklico, ki bi ji delala družbo in zraven tudi čistila, pospravljala in kuhala.

Nek dan je Pehta ugrabila Piko, ki se sploh ni upirala. Pehta ni vedela, da je Pika zelo močna in se je ne boji. Odpeljala jo je v svojo kočo. Pehta je imela volka, s katerim je grdo ravnala. Neko jutro je Pehta rekla Piki, naj ji naredi zajtrk. Pika je spekla veliko palačink. Ko je Pehta to videla, se je zelo razjezila. Pika je imela zelo rada živali. Volku je vedno dala veliko mesa, zato sta postala prijatelja, kar Pehti ni bilo všeč. Pehta je prosila Piko, če ji lahko pomije tla. Pika je po tleh zlila vodo, si na čevlje dala krpe in se začela drsati. V tem je zelo uživala. Pehta je bila spet zelo jezna, saj se je bala, da ji bo uničila hišo. Ko je zunaj deževalo, je Pika zalivala Pehtin vrt.

Pehta ji je zagrozila, da jo bo vrgla v prepad. Pika se ni ustrašila. Zgrabila je Pehto in jo zavrtela nad glavo. Rekla ji je, naj si več ne drzne krasti otrok iz doline in naj pomaga bolnim ljudem s svojimi zelišči. Pika jo je izpustila in postali sta zelo dobri prijateljici.

ANA PLAJNŠEK, 5. RAZRED

BRATOVŠČINA SINJEGA GALEBA PRIDE H GROZNEMU GAŠPERJU

Nekega dne pride Bratovščina Sinjega galeba iz hiše in zasliši, da se Sitna Suzi in Muhasta Maja prepirata. Prepirali sta se o snežaku za tekmovanje. Bratovščina je grozila, da bo podrla snežaka, če ne povesta, za kakšno tekmovanje gre. Tekmovalo se je v tem, kdo naredi najlepšega snežaka v celem mestu. Zmagovalec za nagrado dobi celo leto brezplačni sladoled.

Bratovščina je takoj začela z gradnjo snežaka. Ker je bilo v Bratovščini veliko otrok, so se razdelili. Nekateri so nagajali tečnima puncama, nekateri pa so gradili snežaka. Ko je Bratovščina že skoraj končala, je za sabo zaslišala prestrašen glas. Obrnili so se in videli, da je hotel Brazilec z njimi graditi snežaka. Vsi so zakričali: »NE«! Žalosten je odšel graditi svojega snežaka. A ga niti ni mogel začeti, saj je bratovščina želela imeti največjega in najbolj strašnega snežaka in je zato porabila ves sneg. Bratovščina je odšla v hišo. Niso bili prav prepričani, če lahko zmagajo. Zato so odšli ven in naložili Brazilčevega snežaka na svojeg. Sedaj pa je bil zagotovo največji. Mirno so odšli v postelje.

Zjutraj je pozvonilo. Vsa bratovščina je oddrvela pred vrata. Za njimi pa je počasi prišel Brazilec. Rekli so, da je zmagal njihov snežak. Bratovščina je kar zavriskala od veselja. A Brazilec je rekel, da je to njegov snežak, saj so se vsi drugi stopili. In Brazilec je zato dobil nagrado. Kmalu zatem je Brazilec umrl in vso to nagrado zapustil Bratovščini Sinjega snežaka.

FILIP STANEK, 5. RAZRED

KEKEC IN GAŠPER NAGAJATA PEHTI

Bil je prvi teden počitnic. Petra in Gašperja sta njuna starša peljala na morje. A zadnji hip sta si starša premislila. Gašperja bosta peljala v planine brez elektronskih naprav, ker jih preveč uporablja. Seveda pa si jih je Gašper vseeno vzel zraven. Odpeljali so ga k eni družini na planino. Gašper je tam spoznal svojega vrstnika, ki mu je bilo ime Kekec. Kekec mu ni bil ravno všeč, dokler ni začel razlagati, kako je ukanil Pehto, Bedanca in druge. Po večerji so vsi šli spat. Zjutraj je Kekec vprašal Gašperja, če bi šla nagajat Pehti. Gašper je bil takoj za. Gašper je Kekca naučil uporabljati vodne balone. Ko sta šla nagajat Pehti, je Gašper vzel svoj sluzostrel, Kekec pa vodne balone. Pri njeni koči je Gašper potrkal na vrata. Pehta je prišla ven in Kekec je vanjo vrgel balone, nato pa jo je Gašper s svojim sluzostrelom poškopil s sluzjo. Pehta je pobesnela, zato sta se Kekec in Gašper smejoč se odpravila nazaj v dolino. Kekec mu je povedal, da on ne pozna računalnika, telefona, igrice ... Potem mu je Gašper pokazal, kako delujejo in Kekec se je kmalu naučil delati z elektronskimi napravami. Kekec mu je povedal za Mojco, ki je slepa. Ko je bilo jutro, sta se spet odpravila k Pehti s sluzostrelom in vodnimi baloni, ampak ne zato, da bi ji nagajala, ampak da bi ukradla zdravilo za Mojco. V njeni koči sta našla zdravilo, ampak ju je Pehta zasačila in jima vzela orožji ter ju zaklenila v omaro. Gašper in Kekec se nista nič bala. Gašper je našel ključe. Upal je, da so od omare. Poskusila sta, če so pravi in bili so. Hitro sta odklenila ključavnico in vzela balone ter sluzostrel. Gašper je iz balonov vлил vodo in jih napolnil s sluzjo. Pehta je prišla v sobo, kjer sta bila Kekec in Gašper. Balone in sluzostrel sta skrila pod mizo. Ko je odšla iz sobe, sta vzela orožji izpod mize. Kekec je vzel zdravilo za Mojco. Pehta se je vrnila v sobo. Kekec je vanjo vrgel balone, Gašper pa je jo poškopil z sluzjo. Nato sta hitro pobegnili nazaj v dolino. Gašper in Kekec sta šla k Mojci. Kekec ji je dal zdravilo. Čez nekaj ur je Mojca videla vse in ni bila več slepa. Kekec jo je naučil uporabljati vodne balone. Potem so se Gašper, Kekec, Mojca in Kekčeva starša obmetavali z vodnimi baloni. Naslednji dan so prišli starši po Gašperja. Starša nista mogla verjeti, da je Gašper zdržal brez igrice. Gašper ju je vprašal, če lahko naslednje leto spet pride na počitnice h Kekcu. Najprej sta bila začudena, nato pa sta z veseljem rekla, da lahko.

ŽIGA VRBNJAK, 5.A

Drekec Pekec in Pukec Smukec novi prijatelj

Drekec Pekec in Pukec Smukec sta lovila ribe. Videla sta gospoda stotega okoli 50 let. Prišel je bliizu in predstavil. Dejal je, da je v 80 dneh obiskoval tanta sta se zacela smejati in rekla. Taj ves, da nista nikoli videla. In ti sebi je to ne mogla. Dobro pridita v mojo hiso ob 10.00. Kdaj? Trije dni. Adijo je dejal gospod. Adijo sta dejala Drekec Pekec in Pukec Smukec. Ko je gospod odšel sta ga spomnil. Zacel je Drekec Pekec. Et jaz sem jako navdušen. Nadleževal je Pukec Smukec. V 80 dneh sem obiskoval svet. Pronosila sta ga do noči. Odpravila sta se domov. Telo noči sta se smejala. Naslednji dan sta ustala se oblekla, umila roke, pojedla razitih in se odpravila do hiše. Med potjo sta ga sret začela spomniti. Ko sta videla hiso je bilo kot iz sanj. Pozvonila sta. Gospod je odprl vrata. Povabil ju je notri. Sedli so na kotelj. Zacel je s pripovedovanjem. Povedal je zanimivosti. Drekec Pekec je vse zapisoval na list papirja. Pukec Smukec pa je si vse zapomnil. Ko sta prišla domov sta bila kovanana, ker se nista učila. Naslednji dan so dobili kontrolke. Najboljše sta pisala Drekec Pekec in Pukec Smukec. Stari so bili presenečeni. Ivoje skrivnosti nista izdala. Gospod je en dan. morali oditi. Tsi so se poslovili. In sklenili so, da se ne bodo

ČASOVNI STROJ

Nekega jutra sem se zbudil. Bilo mi je dolgčas. Odšel sem v atijevo delavnico in zagledal pralni stroj. Zdel se mi je čuden, ampak bil sem radoveden in sem se usedel v njega. Čez nekaj časa sem zaspal.

Začel sem sanjati o tem pralnem stroju, ki je bil prav poseben. Bil je časovni stroj. Najprej me je popeljal v drugo svetovno vojno. Bilo me je strah, da bi me kdo ustrelil, saj nisem imel nič, da bi se branil. Spet sem se usedel v časovni stroj, ki me je sedaj popeljal v srednji vek. Še prej sem se ustavil doma, da sem si vzel nekaj stvari. Seveda sem s sabo vzel trobento, telefon in psičko Bigo. Ko sem prišel v grad, so me takoj prijeli vitezi. Odpeljali so me h kralju. Tam mi je kralj vzel telefon. Vprašal pa je tudi, če dovolim, da bi psa vzel za lov. Dovolil sem, rekel pa sem mu tudi to, da naj nanjo dobro pazi. Edino, kar mi je ostalo, je bila moja trobenta. Naslednji dan me je kralj slišal, kako sem igral. Dal mi je službo. Vsak dan sem mu igral. Biga pa je uživala v lovu. Zanimalo pa me je, kje je moj telefon. Na skrivaj sem gledal kralja. Ko je bil sam, je bil ves čas na telefonu.

Počasi sem želel iti domov, saj sem ga že malo pogrešal. Kralja sem vprašal, če mi lahko vrne psičko in telefon. Kralj se je težko poslovil od mene in psičke, še težje pa od telefona. Ko sem odhajal, se je kralj kar razjokal. Zato sem mu še enkrat zaigral. S kraljem pa sva se zmenila nekaj. Če mi on da krono, mu jaz dam nazaj telefon. Takoj se je strinjal. S krono, trobento in Bigo sem odšel domov. Ko sem prispel domov, sem zlezal iz časovnega stroja. Čudno se mi je zdelo, da imam krono na glavi. Čez nekaj dni sem se zavedal, da to niso bile sanje.

Dječak, ki je postal kraljica Alex

Zbudim se v tozalnem jutru. Zgleda, da bo danes en dober dan. Džirje. Le kaj li, pač? Ušola me hodi, saj sem prepaneten s te stvari. Uraem se po sali in v levem kotu ogledam svoj izosvni stroj, na katerega sem se skoraj radebil. Sedem se pa njega, določnem se gumba. Straj račine svetili, neba v njem tuli in glej gas, premika se!

Preden se dolva ravem, sem že bil na drugem koncu sveta. Kat li bil v stavem neku, piralo se je leto 1649.

Ustanil sem se na poljih ali neki. Na neki plavajo neka čudna plavila, ki prevažajo les. Ogledam ljudi, tudi oni so iz starega neka. Ogledajo otorn, lačni, bosi in pomanjkljivo oblečeni. Pogledajo moje čevlje in se čudijo. Polja sbrdelejo jo s pomajga kanydu.

Upin da njih, in iz repa pategnem semeno konure, pševice in hui. Pajarnim njih, da jih naj posejajo in skrbno ravnajo s njimi. Če bodo hitri in skrbni, bo iz semen rjarel pridelek, ki ga naj uporabijo za hrano. Čutil se bom čer nekaj mesicem, da se prepričan, če bo res tako, prem naprej. Pridem do gradu, ki je bil velik lep, v njem rini kralj in kraljica. Inda sta

prelepa hčerka, po imenu Eva. Bila je zelo nadzorna
in umetnost. Zvedela je lepo risati. Svoje slike pa je
prikazala na podstropju.
Šel sem do kralja in ga vprašal če se lahko
prijavim z njegovo hčerko. Kralj mi je dejal, da
ta hčerka lahko ima samo tisti raj, ki
bo znal risati najlepše slike. Ta pa nis nis težko!
Ta naključna sem vzel svoje pripravke za risanje.
Ker sem ji najboljše kopije, barve in tehnike, ki
jih ni kdaj uporabljati do sedaj. Prineslo je
platno in ročil sem risati vse tisto, kar si je
začela. Skrajna vsa ustvarjala, se nis zabavala, stene
grade so bile polne najnih skupnih slik.
Nekoga dne je Eva prosila svojega očeta če lahko
ostanem na gradu in postanem njen mož in kraljčin.
Toda sem postal kraljčin Alex. Udal se sem se, da
sem sprejmel nekatere stvari. Udal sem komu
svetovna, nahranil ljudi in sečil lepe slike. Iz
kraljevega stroja sem potegnil lep in preprost stroj. Nove
slike sem najlepše slike, takie kot (kat) jih
nismo v moderni dobi.
Eva sem obljubil, da ja bo papetjal v dobi iz
katere prihajam. Mondo bo tam bolj srečna.

BITKA S KORONO

PRIZOR I

SIN: SE GREMO VEN IGRAT?

HČI: JA, JAZ SE MORAM RAZGIBATI.

SIN: KAJ PA SE GREVA IGRAT?

HČI: NOGOMET!

SIN: ATA JE DOBER V NOGOMETU, ZATO GA BOVA
POVABILA ZRAVEN.

OČE: STA ME OMENILA?

SIN: JA, PRIDI SE Z NAMA IGRAT NOGOMET!

OČE: DOBRO, NAJ VAMA BO.

(ČEZ ENO URO PRIDEJO NAZAJ V HIŠO.)

OČE: SLABO SE POČUTIM, (KIHNE) AČIH!

SIN: ATA, SI V REDU?

OČE: JA, SAMO KIHAM.

(ČEZ 20 MINUT)

OČE(ZAKAŠLJA): KKKKKKKKKK AČIH!

MAMA: MORAMO TE PELJATI K ZDRAVNIKU NA PREGLED.

OČE: ČE PA SEM V REDU. JAZ SEM TIPI-TOPI.

MAMA: KAŠLJAŠ IN KHAŠ. PELJALA TE BOM NA PREGLED IN VIDELA, KAJ BO ZDRAVNIK REKEL NA TO BOLEZEN ALI PREHLAD.

OČE: NO, PRAV.

(PELJETA SE K ZDRAVNIKU.)

PRIZOR 2

ZDRAVNIK: DOBER DAN, KAKO VAM LAHKO POMAGAM?

MAMA: MOJ MOŽ KHA IN KAŠLJA IN NE VEM, KATERA BOLEZEN JE TO. NAM LAHKO POMAGATE?

ZDRAVNIK: PREGLEDAL GA BOM.

OČE ZAKAŠLJA IN IZ NJEGA GREDO BAKTERIJE – KORONAVIRUS.

ZDRAVNIK: TO PA JE HUDA BOLEZEN. VZEL MU BOM KRI. VI LAHKO GRESTE DOMOV IN VAS POKLIČEM, ČE BO KAJ NUJNO, PRAV?

MAMA: PRAV.

OČE: SLABO MI JE. (ZAKAŠLJA IN PRIDE VEN GLAVNA BAKTERIJA.)

KORONAVIRUS (ŠEPETAJE): VSE BOM OKUŽIL, VSE DO ZADNJEGA.

PRIZOR 3

HČI IN SIN (NAENKRAT): SKRBI ME ZA OČKA.

MAMA: NE SKRBITA, Z OČKOM BO VSE V REDU.

SIN: MISLIŠ?

MAMA: NE MISLIM, AMPAK VEM.

(MAMA POKLIČE LOVCA.)

MAMA: ZDRAVO. IMAM ENO VPRAŠANJE.

LOVEC ŠT. 1: KAJ VAS ZANIMA?

MAMA: MOJ MOŽ JE ZBOLEL ZA NEZNANO BOLEZNIJO. IN ČE LAHKO GREŠTE V GOZD POGLEDAT, ČE JE TAM TA BOLEZEN, KER SE MOJ MOŽ VSAK DAN POTIKA PO GOZDU, SAJ NABIRA GOBE IN SEKA DRVA.

LOVEC ŠT. 1: PREGLEDAL BOM GOZD.

MAMA: HVALA.

LOVEC ŠT. 1: NI PROBLEMA. NASVIDENJE.

MAMA: NASVIDENJE.

(LOVEC ŠT. 1 IN LOVEC ŠT. 2 GREŠTA V GOZD)

PRIZOR 4

LOVEC ŠT. 2: TA GOZD JE MALO PRAZEN. NI ŽIVALI.

LOVEC ŠT. 1: KOLIKOR SE JAZ SPOMNIM, JE BIL NEKOČ
PRAVI RAJ V TEM GOZDU.

(NAENKRAT ZAGLEDATA BOLNE ŽIVALI.)

LOVEC ŠT. 2: TAKOJ MORAVA TO SPOROČITI GOSPE
NOVAKOVI. T-A-K-O-J.

LOVEC ŠT. 1: NO, PRAV. JI ŽE PIŠEM.

(MAMA DOBI SMS.)

SIN: KDO TI JE PISAL?

MAMA: GOSPOD LOVEC. NAPISAL JE, DA SO V GOZDU
VSE ŽIVALI BOLNE.

SIN: UBOGE MAJCENE ŽIVALCE.

MAMA: SMS MORAM POSLATI GOSPODU ZDRAVNIKU.

(POŠLJE SMS IN SKUPAJ GREDO K ZDRAVNIKU.)

PRIZOR 5

MAMA: ZDRAVO. PRIŠLI SMO, KOLIKOR HITRO SMO MOGLI.

ZDRAVNIK: JE ŽE DOBRO. VAŠ MOŽ SE POČUTI ŽE BOLJE IN GA LAHKO ODPUSTIM. GLEDE BOLEZNI - IME JI JE KORONAVIRUS. IMA POLNO BAKTERIJ. DAL VAM BOM MASKE, KO BOSTE ŠLI DOMOV.

MAMA: GLAVNO, DA JE VSE V REDU. KAJNE, OTROKA?

HČI IN SIN (NAENKRAT): JA, MAMA. GLAVNO JE, DA SMO ŽIVI IN ZDRAVI.

MAMA: ZDAJ PA HOP DOMOV, DA NAREDIM PRAV POSEBNE KOLAČKE.

SIN IN HČER (SKUPAJ): JETJJJJ!

(VSI GREDO DOMOV Z MASKAMI.)

PRIZOR 6

SIN: JAZ SEM PRAV VESEL, DA SMO PRAV POSEBNA DRUŽINA.

HČI: JAZ TUDI, LAHKO SVA SREČNA, DA IMAVA PREČUDOVITO DRUŽINO.

DAŠA KOVAČIČ, 6. RAZRED

ČE BI SE SVET NAZAJ VRTEL

ČE BI SE SVET NAZAJ VRTEL,
NE BI BILO KORONE,
JAZ BI VESELO V ŠOLI ŽDEL,
NA MEJI BI B'LE KOLONE.

V KINODVORANO BI LAHKO ŠLI
ALI PA NA BAZEN,
V TERMAH BI SKUPAJ PLAVALI
IN ŠLI S »PRIJATLI« VEN.

ČE BI SE SVET NAZAJ VRTEL,
MI BI ŠLI V ŠOLO V NARAVI,
VIRUS NE BI POBEGNIL VEN,
PLEZALI BI PO IGRALIH.

MAME NE BI TEČNARILE:
»SI NALOGO ŽE NAREDIL?«
LAHKO BI SKUPAJ NA KAVO ŠLE,
JAZ PA BI SE SPOČIL.

ČE BI SE SVET NAZAJ VRTEL,
LAHKO BI 'MELI OBISKE,
MEJE SE NE BI ZAPIRALE,
NE BI BILO VEČ STISKE.

MI BI LAHKO K OBHAJILU ŠLI
IN V DRUGE OBČINE,
ZA ŽOGO BI SKUPAJ DIRKALI,
BREZSKRBNO IGRALI SE.

(PO VZORU PESMI TADEJA VASLETA PREPESNIL 3. A Z UČITELJICO TINO)

**TRETJEŠOLCI SO PO BRANJU PRAVLJICE »MEDVED IN KLAVIR«
RAZMIŠLJALI, KOGA IN KAJ VSE POGREŠAJO V ČASU EPIDEMIJE.**

Želim si, da bi se v tem trenutku odprla šola. Pogrešam cel 3. razred. Želim si, da bi se lahko v šoli spet igrali in da bi koronavirus čim prej izginil. Želim si, da bi spet lahko šli v tuje države in bi videl bratranca Nika, ki živi v Avstriji. In upam, da je z mojo prababico vse v redu.

ANŽE PALDAUF, 3. A

V času šolanja na daljavo zelo pogrešam šolo. V šoli namreč veliko hitreje naredim šolske obveznosti. Zelo pogrešam tudi svet brez virusa. Takrat smo lahko hodili naokoli brez mask. Sedaj nisem smel tudi na obiske. Ker če bi šel, bi lahko okužil druge. Želim si, da bi bilo spet vse normalno.

BRIN PUHAR, 3. A

V času koronavirusa pogrešam prijatelje, s katerimi se družim in igram. Pogrešam tudi učiteljico Tino in pouk v šoli. Zelo si želim, da bi se kopal na bazenu. Pogrešam tudi hamburger iz McDonalda. Zelo dolgo nisem imel nogometnih treningov. Zelo pogrešam obisk slaščičarne. Najbolj pa pogrešam učiteljico Tino in Pio.

MATIC MARIČ, 3. A

Pogrešal sem šolo in prijatelje. Obiskati nisem mogel očeta in babice, ker živita v drugi občini. Z mamo nisva mogla skupaj v trgovino in na bazen. Tudi s prijatelji se nisem mogel igrati. Pogrešal sem judo in slaščičarno, ker imam rad sladoled. Pogrešal sem tudi vas, učiteljica Tina.

NINO KOKOL, 3. A

Pogrešala sem prijatelje in sošolce, s katerimi sem se prej družila. Težko se je bilo navaditi tudi na delo na daljavo, saj bi raje šla v šolo. Prav tako sem pogrešala šolska igrala, po katerih sem plezala. Želela sem si iti v trgovino po oblačila, pa nisem mogla, saj so bile zaprte. Želim si, da se to čimprej konča, da grem v šolo med stare prijatelje.

AJDA PUNTIGAM, 3. A

V OBJEMU TOPLIH BESED

Ostajam med stenami toplih besed

Ostajam med stenami toplih besed
in jih poskušam spraviti v red.
Besede mi skačejo sem in tja,
a kaj ko se mi včasih ne da.

Tople besede so vedno ljubeče,
pogledam v nebo, srce je polno sreče.
Se igram in stopicljam,
smejim in učim.

• Pravokoten izrezek

Pogrešam prijatelje in znance,
mami pa sadi zelene flance.
Brat in sestra zdaj igrata,
trobenta sliši se skozi moja vrata.

Nace Šoštarič, 5.a OŠ Kapela

TUKAJ ZDAJ ŽIVA IN ZDRAVA SEDIM

TER SE UČIM.

VESELA SEM, DA DOM IMAM

IN DA ŠOLO POZNAM.

SAJ V ŠOLI VELIKO SE NAUČIMO IN VELIKO OCEN PRIDOBIAMO.

RADI SE IMAMO IN NOVA SPOZNANJA IMAMO.

LEPO ŽIVLJENJE MI NE UIDE.

KER DRUŽINICO IMAM IN UČITELJE POZNAM.

KORONAVIRUS NAS STRAŠI, AMPAK KMALU PO GLAVI DOBI,

SAJ GA PREMAGAMO MI.

KER ŠOLE SO ZAPRLI NAM,

SE ŠOLAMO DOMA.

ČE ČESA NE RAZUMEMO, SE Z

UČITELJICO POGOVORIMO ¹²³.

LANA ČOLNIK, 6. RAZRED

VSAK ČLOVEK
KDAJ PA KDAJ POTREBUJE LJUDI,
KI MU STOJITO OB STRANI
IN MU REČEJO,
DA GA IMAJO RADI.
STOPIMO SKUPAJ,
SKUPAJ NAM BO USPELO.

TJAŠA KRAJNC, 7. RAZRED

V UPANJU, DA KORONA VIRUS ČIM PREJ MINE,
DA SPET MED NAS VRNE SE VESELJE,
TO SO MOJE NAJVEČJE ŽELJE.

GOZDOVI IN TRATE OKROG NAS,
PETJE PTIC, NESKONČNA LIVADA –
TO JE NAŠA NARAVA ...

DA HITRO BI SE VRNILI V ŠOLE,
DA IZPOLNILI BI SVOJE ZNANJE,
TO SO MOJE ZDAJ EDINE SANJE ...

ALJOŠA KUKOVEC, 7. RAZRED

ŽIVLJENJE

Življenje teče počasi,
a se smerom prehitro mine.
Življenje je lepo,
če ga živiš.

Življenje nčasih težko je,
a hkrati vedno vse reši se.

Im življenje je najlepše takrat,
ko se drugimi deliš ga.

MAŠA FARIČ, 8. R

V DEŽELI PRITLIKAVCEV

(poustvarjanje po književnem delu J. Swifta, Guliverjeva potovanja)

Ko sem prispela do dežele, kjer so pritlikavci, sem zagledala njihove hiše, ki so bile zelo čudne. Nekateri so imeli lebdeče hiše, nekateri v obliki živali, nekateri pa so imeli hiše iz barvic. Ko sem šla v hišo, so me tam pogostili z njihovo znano jedjo, ki jo vsi jedo. Imenuje se čiraprilikavecčira. Na krožniku sem dobila lebdeče hamburgerje z veliko čokolade in bonbonov. Za piti so mi dali njihov začarani sok.

Pritlikavci so mi pokazali prostor, kjer najraje preživljajo prosti čas, in to je v šoli. V šoli je posebna učilnica, v kateri je umetni bik, ki ga jahajo med prostim časom. Zvečer smo se igrali družabne igre, kot so npr. povej skrivnost vsem in igrali smo tudi monopoli in šah, ampak na svoj način. Zvečer ob 22. uri smo se odpravili spat. Spala sem na lebdeči postelji, na katero sem se zelo težko povzpela. Naslednje jutro sem šla obiskat mesto. Njihovo mesto je drugačno od naših mest. Čez nekaj dni sem žal morala oditi nazaj domov.

ANEJA MARINIČ, 6. R

Pritlikavci so imeli hiše iz majhnih kamnov. Velikost hiše je bila velika za 5 pritlikavcev. Velikokrat so jedli in pili zunaj. Najraje so jedli bedrce in testenine z zelenjavo. Njihova najljubša sladica pa je bila tiramisu. Najraje so pili borovničev sok z mešanico malinovega soka.

V prostem času so šli na zrak in se igrali. Nekateri so igrali na pritlikava glasbila, kot so na primer ropotuljice. Igrali so twister, pritlikavec ne jezi se! in mlin. Hodili so v vrtec in službe, šole pa ni bilo. Namesto tega je takoj po vrtcu pritlikavec lahko šel v srednjo šolo.

Niso imeli papirja, ker so v vrtcu in v srednji šoli izdelovali pripomočke kar iz trave. Zraven dežele pritlikavcev je bila majcena državica, kjer je živel kralj pritlikavcev.

DAŠA KOVAČIČ, 6.

Nekega dne smo se z družino odpravili na izlet. V največji gozd na svetu. Nekaj časa smo hodili do tabora. Vodič je po poti govoril o nekih bitjeh v gozdu, rekel nam je, da se imenujejo pritlikavci. Posvaril nas je, da če najdemo kakšne piškote, vemo, da so v bližini pritlikavci ali veverice. Ko smo raztovorili in postavili šotore, smo zakurili ogenj. Nato smo šli kmalu spat. Naslednje jutro sem slišal nek čuden glas. Pogledal sem ven in zagledal nekakšna smrkca. Šel sem do njiju, še prej pa sem zbudil Matica.

Skupaj sva ugotavljala, kakšna bitja bi lahko to bila. Takrat sva se spomnila na vodiča, ki je omenjal pritlikavce. Nato sva ju ujela in malo povprašala, zakaj kradeta. Povedala sta žalostno zgodbo, da jih lovci lovijo in da jim zmanjkuje hrane. Nato sta nama pokazala pot do njihove vasice. Pred vasico smo morali iti skozi portal. Ko smo prišli v vasico, so naju vsi pritlikavci čudno gledali.

Takrat sta pritlikavca, ki sta bila z nama, povedala, da se naju ni treba bati. Šli smo na ogled po vasici in ugotovila sva, da nisva normalne velikosti, pa tudi ne tako majhna kot oni. Potem se je nekaj čudnega začelo dogajati s portalom, ven je skočil nek čuden moški. Pritlikavci so zavpili: »Lovec!« in oblikovali obrambni položaj. Najmlajši so se skrili, starejši pa so napadali z žogami in vodnimi baloni, da se je lovec umaknil nazaj v portal. Seveda sva midva pomagala. Nato smo imeli pojedino in midva sva se morala počasi vrniti.

V taboru pa sta naju že čakala očka in mama in sta vprašala, kje sva bila. Midva sva le odgovorila, da sva bila na sprehodu.

MIHA MARIČ, 6. R

Nekega lepega jutra, ko so še vsi spali, sem se pritihotapil do vrat in odšel ven. Šel sem do pomola, kjer je bil velik čoln. Šel sem na čoln, ga odvezal in izplul. Hotel sem raziskati svet, zato sem se odpravil daleč na odprto morje. Zvečer, ko sem že skoraj zaspal, sem občutil, da se ladja vedno močneje ziba. Nato sem šel ven iz kabine pogledat, kaj se dogaja. Opazil sem, da valovi postajajo vedno večji. Mislil sem si, da mi ne more biti nič hudega, zato sem šel nazaj spat. Zjutraj sem se zbudil na otoku brez ladje. Bil sem privezan na drevo, zato nisem mogel videti, kaj se dogaja za menoj. Naenkrat sem zaslišal neko šepetanje. Upal sem, da so to ljudje, ki mi nočejo nič žalega. Nato sem začutil, da me nekdo hoče odvezati. Bil sem zelo vesel, kajti na sebi sem že imel mravlje in vse druge žuželke. Ko me je to bitje odvezalo, sem opazil, da ni nikjer ljudi, videl sem samo majhna bitjeca. Ta bitjeca sem vprašal, zakaj so me odvezali, in rekli so, da so že imeli človeka na tem otoku. Ime mu je bilo Guliver. Zahvalil sem se jim in jih vprašal, ali

imajo kaj za jesti. Odpeljali so me v njihovo vas. Opazil sem, da so njihove hiše visoke do mojega kolena. Nato so me odpeljali do nekega drevesa. To drevo je bilo kot avtomat s prigrizki. Na njej so bila zlata jabolka, ki so padla z drevesa, če si jo polil z vodo. Zelo čudno, ampak meni je bilo kul. Zlata jabolka so bila njihova najljubša jed, voda pa je bila njihova najljubša pijača.

Med prostim časom so mi pokazali njihovo igro, ki jo vedno igrajo. Igra se tako, da ima vsak samo 10 minut, da ujame čim več žužkov, in tisti, ki jih ulovi največ, zmagaja. Nato smo se igrali to igro cele ure. Ko so mi razkazali njihovo vas in predstavili način življenja, so mi pomagali priti nazaj domov. Za ladjo pa še zdaj ne vem, kje je.

NETO ADANIČ, 6. R

To so pritlikavci, majhni in posebni. Imeli so zelo lepe in moderne hiške v obliki gob. Ene so bile velike in šibke, druge pa majhne in močne. V šibkih so se stvari kar naprej uničevale, v močnih pa se ni nič uničilo. Najraje so jedli pečeno meso in pili vodo iz potoka, ki so ga našli pred 1000 leti.

V prostem času se najraje obmetavajo ali pa si pripovedujejo takšne smešnice, ki jih še nikoli nisi slišal. Imeli so tudi družabne igre, ki so bile začarane, saj ko si jih odprl, je tam nastala čudežna dežela. Vse sanje so se ti lahko uresničile, ampak šele ko si premagal zmaja direndaja.

Ko pa niso imeli nič za delati, so šli spat. Smrčali so pa tako, da se je slišalo vse do drugega mesta pritlikavcev. Obstajata seveda dve vrsti gozdnih pritlikavcev, ki se imenujejo gobni ter drevesni. Njihove sanje so šle tako globoko, da so prispele do hiš nasprotne vrste.

NIKO DOMANJKO, 6. R

Ko sem se zbudil, sem videl, na kako majhni postelji ležim. Vstal sem in z glavo zadel v strop. Šel sem ven in videl veliko majhnih ljudi (pritlikavcev), ki so nakupovali in se pogovarjali. Ko sem prišel na ulico, so se mi vsi umikali. Šel sem do največje zgradbe in pogledal skozi okno. Videl sem cesarja in druge častnike, ki so sedeli in se pomenkovali. Ker pa se je bližal čas kosila, sem odprl vrata in vstopil. Vsi so prestrašeno skočili na noge, ko so me zagledali. Vprašal sem jih, če imajo kaj hrane, pa so vsi pobegnili. Tako sem ostal tudi brez kosila. Šel sem nazaj na ulico in pogledal, kaj prodajajo. Upal sem, da bo kaj hrane, pa so imeli tam le orožje. Šel sem nazaj v svojo hišo in se ulegel na posteljo. Tako sem preživel preostali del dneva, zvečer pa sem šel nazaj spat.

NIKOLAJ FARKAŠ, 6. R

Pritlikavci živijo v majhni deželi Pritlikci. Živijo v zelo majhnih hiškah, ki jim pravijo Pritlike. Najraje jedo špagete s črvovo omako. Najraje pijejo vodo iz reke Pritličnice. Najraje pijejo tudi pivo in vino. V prostem času radi plezajo po drevesu, ki je veliko za šest palcev. Radi se tudi pogovarjajo in smejejo. Govorijo si šale, si izmišljujejo pesmice, izdelujejo, se igrajo z otroki in se kartajo. Igrajo se monopol, activity in človek ne jezi se.

V deželi pritlikavcev dan poteka drugače kot pri nas. Zjutraj, ko se zbudijo, pojejo kosilo namesto zajtrka, nato se igrajo družabne igre, po igranju družabnih iger pojejo zajtrk (takrat mi jemo kosilo), nato gredo v posteljo za dve uri spat. Ko se zbudijo, pojejo dva črta. Potem gredo plezat po drevesih in se igrat z otroki. Zvečer so že zelo izmučeni. Pojedajo večerjo in gredo spat. Rečejo si lahko noč in adijo.

LANA ČOLNIK, 6. R

Ko sem se sprehajala po novi deželi, sem opazila avtobusno postajo. Tam je bilo veliko malih pritlikavcev, ki so vstopali in izstopali iz avtobusa.

Prišla sem bližje in videla, da ima večina pritlikavcev v roki zanimiv kozarec, izdelan iz kamna in v njem je bila nalita rumena tekočina. Potem sem šla dalje, kjer sem videla hišo iz trave in rož. Pogledala sem vanjo in zagledala, kako starejši gospod izdeluje kozarce iz kamna in rumeno tekočino. Nisem razumela, ampak potem sem videla, da na vratih piše, da je to najlepša pijača v njihovi deželi, ki jo zelo obožujejo in vsi jo pijejo. Zanimalo me je, kje imajo še več majhnih bivališč. Šla sem skozi park, kjer je bilo veliko majhnih igral, malo manjših od plastenk in tudi bazen, ki je bil v resnici luža. Ko sem vse to že spoznala, sem se napotila dalje v največje mesto pritlikavcev.

Končno sem prispela v naslednje mesto in zagledala hiške iz trave, rožic, kamnov in listov. Največji bogataši pa so imeli hiške iz kamnov, saj so bile najtrše in bile so najlepše. A takšnih je bilo malo. Zanimalo me je, kaj se dogaja v prvi hiški iz rožic in pogledala sem vanjo. Nato sem videla, da se pritlikavci igrajo nekakšne namizne igre, ki so bile majhne kot zamaški, mogoče še manjše. Hotela sem ugotoviti, kaj se dogaja v drugih hiškah, zato sem šla kar dalje po mestu. Vsi so jedli, se igrali, se zabavali ali pa kaj drugega. Potem sem še malo raziskovala in ugotovila, da je njihova najljubša jed lubje iz dreves in namaz, izdelan iz marjetic, storžev in cvetnega prahu. Meni se ni zdelo dobro, ampak izgledalo je, da je njim zelo okusno. Hotela sem pogledati, ali imajo v deželi še kaj zanimivega, ampak vse sem že videla in bila je že tema, zato sem raje šla drugam.

ZOEL LAMPE, 6. R

HAIKU POEZIJA

Kdor ne skače, ni otrok

LETA SO MINILA,
VSE SE JE SPREMENILO.
V SRCU PA OTROK ZA VEDNO.

TANJA MARAJH, 7. RAZRED

ODRAŠČANJE – IZGUBA ČASA.
NI TEŽAVA, ČE ODRASTEŠ,
AMPAK ČE IZGUBIŠ OTROKA V SEBI.

TEA KOVAČ RUŽIČ, 7. RAZRED

VEČNI OTROK SEM,
NE PO TELESU,
AMPAK PO SRCU.

MELISA ČUČEK, 7. RAZRED

OTROK SEM!
IMAM VELIKO DOMIŠLJITE.
UPORABIM JO.

ZALA KOREN, 7. RAZRED

SEM OTROK.
IMAM DOMIŠLJIJO,
KI SEGA DO NEBA.

LANA DENŠA, 7. RAZRED

OTROCI, POLNI ENERGIJE.
ODDAJAJO VESELJE V ŠIRNI SVET.
IGRA JIM POLNI ŽIVLJENJE.

ŽAN KOLARIČ, 8. RAZRED

ŽALOST IN VESELJE –
VSE S PRIJATELJI.
SREČNI SMO SKUPAJ.

PATRIK VRZEL, 8. RAZRED

OTROŠKE SANJE –
POLNE DOMIŠLJIJE.
DOGAJAJO SE NENAČADNE STVARI.

ŽIVLJENJE JE POLNO,
ČE NAJDEMO
PRAVO POT DO SANI.

SOPHIE LAMPE, 8. RAZRED

V SRCU OTROKA
JE POLNO RADOSTI
IN POLNO ENERGIJE.

ŽIVAHNOST OTROK
NI LE V MIŠICAH,
AMPAK TUDI V SRCU.

MAŠA FARIČ, 8. RAZRED

IGRAMO OD BOJKO -
DRŽIMO SKUPAJ.
TO JE TIMSKI DUH.

OTROŠKI SVET -
RAZIGRAN SVET.
NAJLEPŠI TRENUTKI.

MAJ BAJZEK, 8. RAZRED

TO JE TO -
TISTA MOČ,
KO ZADENEŠ PRVI GOL.

ANEJ ROMAN LELJAK, 8. RAZRED

SVINČNIK ŽIVLJENJA

RIŠE POT.

OTROCI BREZ MEJA.

VITA FILIPČIČ, 8. RAZRED

VESELJE JE VSE.

OTROŠTVO JE SVET

BREZ MEJA.

LEON PLOJ, 8. RAZRED

OTROCI TEČEJO VES ČAS.

ENI ZUNAJ,

DRUGI V DOMIŠLJIJI.

OTROCI SO POLNI ENERGIJE.

KO PA SPIJO,

SI POLNIJO BATERIJE.

MAJ CEHTL, 8. RAZRED

OTROK SEM,

SVOBODNO SKAČEM.

ŽIVIM ŽIVLJENJE.

RONJA SLAVIČ, 9. RAZRED

Z ŽOGO V ROKAH
SEM COOL.
POČUTIM SE KOT JUNAK.

MARCEL TOMPA, 9. RAZRED

OTROŠKE IDEJE.
ZDIJO SE NEURESNIČLJIVE,
A SO IZVEDLJIVE.

NIMAM IDEJE.
RAZMIŠLJAM ...
VPRAŠAM OTROKA.

GAŠPER KOREN, 9. RAZRED

PREMALO DOBRIH,
DOSTI PREVEČ NEDOBRIH.
SVET SE SPREMINJA.

TIAN GIORGIUTTI, 9. RAZRED

OTROK – MLAD ČLOVEK,
POLN VESELJA IN ENERGIJE.
NEKOČ ODRASTEM.

DAVID ŠTRAJHAR, 9. RAZRED

PESNIŠKE DEFINICIJE

KRATKE PESNIŠKE »DEFINICIJE« IZREKAJO BISTVO NA UMETNIŠKI NAČIN. UČENCI SO ZA PESNIŠKO RAZLAGO UPORABILI PRENESENE POMENE, NENAVADNE BESEDNE ZVEZE TER TRENUTNE VTISE IN OČUTJA.

TO PESNIŠKO OBLIKO JE UVEDEL PESNIK BORIS A. NOVAK, KI JE ZAPISAL: »DEFINICIJE SO MOJA PESNIŠKA ABECEDA; SKOZNJE SE UČIM IZREKATI ENKRATNO, NE PONOVLJIVO VREDNOST SLEHERNE STVARI IN SVETA V CELOTI.«

PESEM JE RISBA,
KI ZARI OD LEPOTE.
PESEM JE SONCE,
KI SREČO V NAS PREBUJA.

ANEJA MARINIČ, 6. RAZRED

RIMA JE V PESMI
SRCE ČLOVEKA.

SONCE JE SRCE
TVOJIH OČI.

LANA DENŠA, 7. RAZRED

ŠOLA JE
KLJUČ
DO ZNANJA.

SONCE JE
PESEM
ŽIVLJENJA.

SREČA PRIDE,
SE TE DOTAKNE
IN POČASI ODIDE.

JERNEJ KOREN, 6. RAZRED

RIMA
JE PRIMA.

PESEM JE
BITI RESEN.

SREČA
JE ŽAREČA.

DUH JE
VEDNO GLUH.

ZA ROZETO JE
POTREBNO IMETI
PALETO.

PICA JE
VEDNO KRALJICA.

ŠESTILO JE
KOT VELIKO
LEPILO.

DAŠA KOVAČIČ, 6. RAZRED

ROKA JE
MELODIJA
TELESA.

RISBA JE
MISEL
UMETNIKA.

SONCE JE
SREČA
NEBA.

KLJUČ JE
ODPIRAČ
VSEH VRAT.

ALINA BEDRAČ, 6. RAZRED

RISBA JE
UMETNOST,
KI POTUJE
V NAŠIH MISLIH.

SONCE JE
ZNAK VESELJA.

ROŽA JE
RASTLINA
SREČE IN UPANJA.

ZNANJE JE
KLJUČ
NAŠIH MOŽGANOV.

JOK JE
DEZ
V NAŠEM SRCU.

ZOEL LAMPE, 6. RAZRED

SREČA JE
KLJUČ DO
ZDRAVJA.

VSAKA RIMA
LAHKO NAPIŠE
PESEM.

V ŠOLI SE
VSE ZAČNE
Z ENO ABECEDO.

SAMO ENA POMLADNA RISBA
TI LAHKO DA NAVDIH,
DA NAPIŠES KNJIGO.

SONCE JE PRVI
LEP ZNAK
ZA POMLAD.

ZALA KOREN, 7. RAZRED

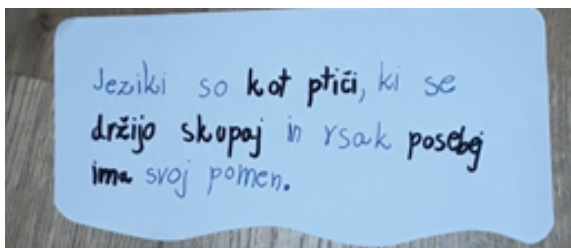
JEZIK JE ŽIV. JEZIK JE NAŠ.

JEZIKI SO KOT VALOVI MORJA.
VSEH JE NA TISOČE,
AMPAK SE POVEZUJEJO V ENO.
ALINA PEDRAČ, 6. R

DAŠA KOVAČIČ, 6. R

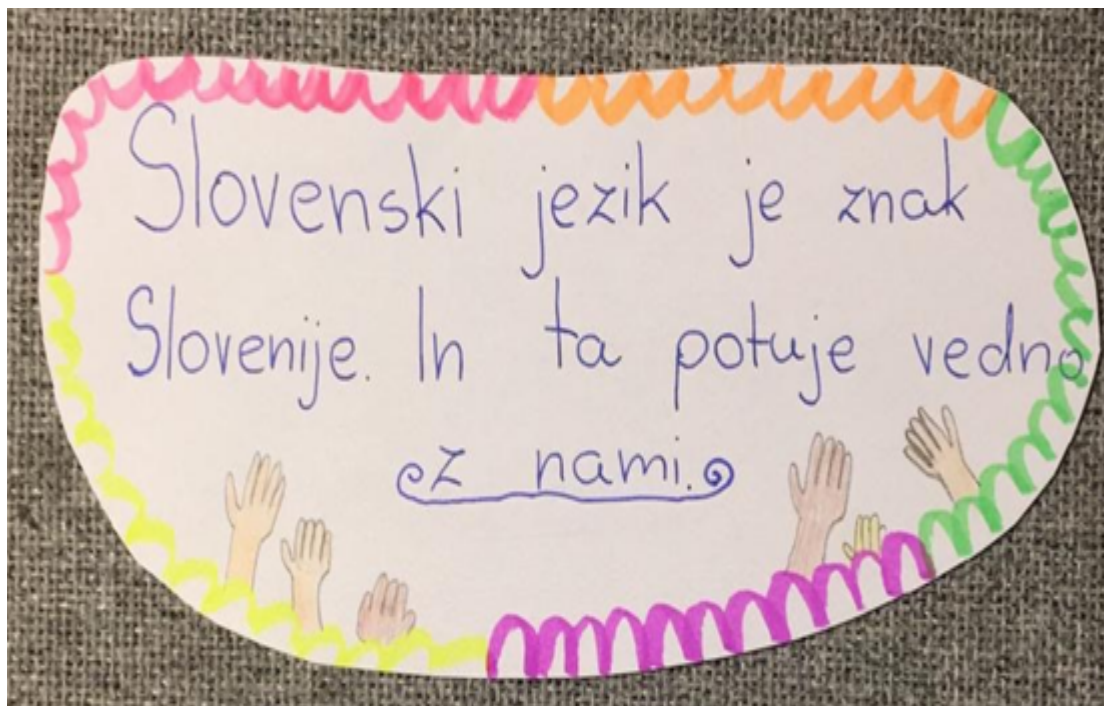
**JEZIKI SO KOT PTIČI, KI SE DRŽIJO
SKUPAJ**

IN VSAK POSEBEJ IMA SVOJ POMEN.

JERNEJ KOREN, 6. R

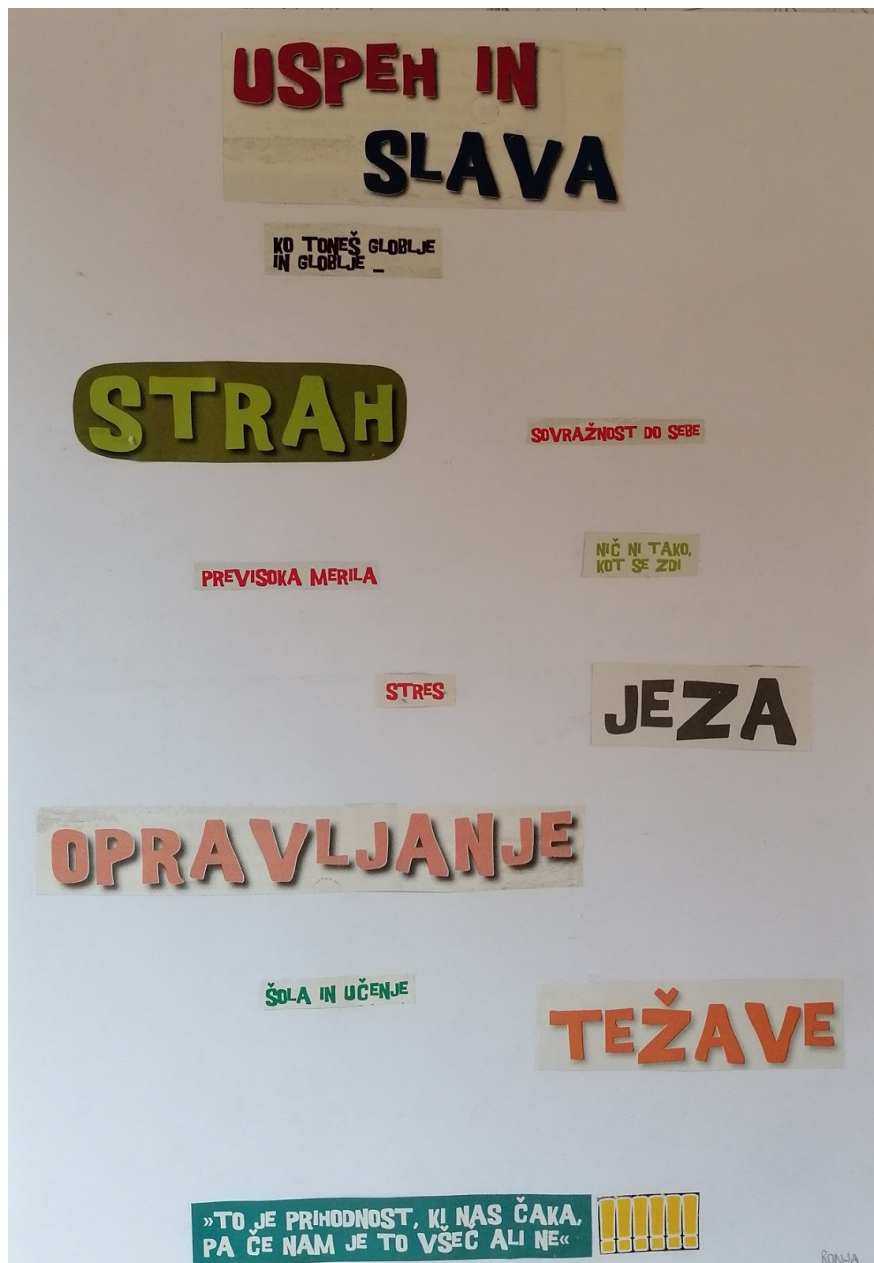

LANA ČOLNIK, 6. R

ZOEL LAMPE, 6. R

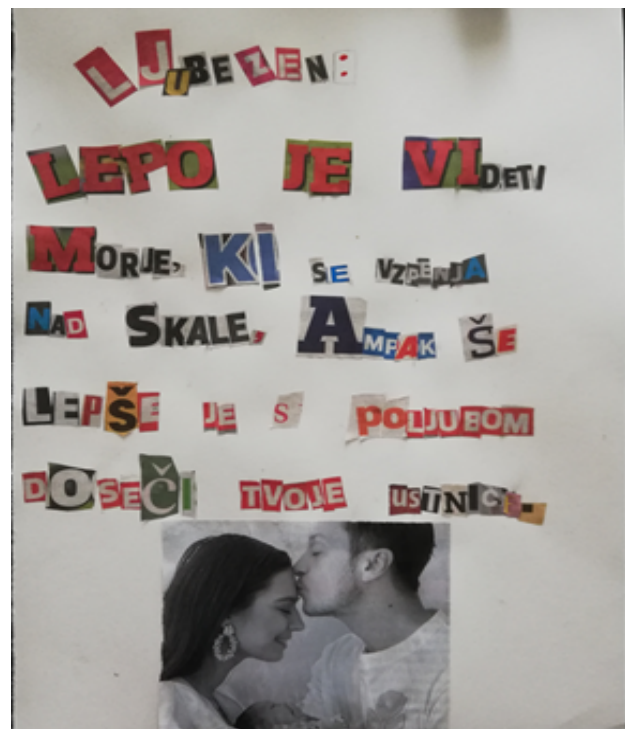
LEPLJENKE

RONJA SLAVIĆ, 9. R

LARA ČOLNIK, 9. RAZRED

MARCEL TOMPA, 9. R

NAŠI VTISI

NAGRADNA EKSKURZIJA PO PREKMURJU

V lanskem šolskem letu smo Gašper, Zala in Jernej sodelovali v kulturnem programu Zavoda za šolstvo Republike Slovenije ob zaključku natečaja Podobe Prekmurja. Tako sva bila zaradi tega z učiteljico mag. Bernardo Roudi, ki je bila mentorica nagrajenega prispevka na naši šoli, povabljena na nagradno ekskurzijo po Prekmurju, ki je potekala v petek, 27. 9. 2019.

Ekskurzija se je pričela v Expanu Murska Sobota, kjer smo si ogledali virtualni zgodovinski film o nastanka Expana vse od nastanka Zemlje do danes, razstavo naravne in kulturne dediščine, posnetke prekmurskih glasbenikov različnih glasbenih zvrsti, odlomke filmov s tematiko iz pokrajine in virtualno poleteli z balonom nad Prekmurjem. To nama je bilo tudi najbolj všeč. Pot smo nadaljevali z avtobusom do Vulkanije na Gradu, kjer naj bi v preteklosti bruhal pravi vulkan. Voditeljica, ki nas je vodila po Vulkaniji, nam je v uvodu predstavila delovanje vulkana, nam razložila še nekaj stvari za varnost in že smo se podali v podzemlje, kjer je nekoč tekla lava. V podzemlje pa nismo šli brez obvezne opreme - čelade. Po končanem ogledu vulkana smo si ogledali še muzejsko zbirko, v kateri so bile različne kamnine in umetnine, ves čas pa nas je spremljal krtek Oli. Ob njem smo se tudi fotografirali za spomin na čudovito raziskovanje Prekmurja. Pot smo nadaljevali v Beltince, kjer smo si ogledali spominsko obeležje ob 100-letnici združitve Prekmurja z matičnim narodom. Predstavlja ga 27 železnih stebrov, ki ponazarjajo današnjih 27 občin v Prekmurju. Na stebrih so postavljeni zaslužni možje iz preteklosti, kjer je najino pozornost zbudila podoba Ivana Jeriča, katoliškega duhovnika in borca za združitev pokrajine z matičnim narodom. Ogledali smo si tudi Beltinski dvorec in se po

končanem ogledu z avtobusom odpravili domov.

Izlet je bil poučen in zanimiv, saj sva izvedela veliko novega, ogledali smo si veliko novih stvari in tako spoznali Prekmurje v prazničnem letu 2019, ko se spominjamo združitve te pokrajine z drugimi Slovenci v skupni državi.

ZALA IN JERNEJ KOREN, MENTORICA MAG. BERNARDA ROUDI